

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **K. K.**, zast. JUDr. L. K., obecným zmocněncem, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany, odbor sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1429/68, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva obrany ze dne 24.4.2015, sp. zn.: 234043/VP-11/PO

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, která byla následně postoupena Městskému soudu v Praze, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ředitel odboru sociálního zabezpečení Ministerstva obrany zamítl námitky žalobce proti rozhodnutí odboru sociálního zabezpečení Ministerstva obrany ze dne 2.3.2015, sp. zn. 234043/VP-11/21. Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně upravil dnem 1.1.2015 výši žalobcova výsluhového příspěvku o 168,- Kč na částku 21.068,- Kč měsíčně a současně žalobci sdělil, že podle § 36 odst. 2 písm. v) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) podléhá výsluhový příspěvek 15 % zvláštní sazbě daně, která v jeho případě činí 3.160,- Kč. Po zdanění tedy žalobci od 1.1.2015 náleží k výplatě částka 17.908,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 27.2.2015 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o vydání rozhodnutí o úpravě (zvýšení) výsluhového

příspěvku od 1.1.2015 v souladu s § 86 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobci od 1.1.2015 výsluhový příspěvek zvýšen o 0,8 %. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž požadoval, aby byl jeho výsluhový příspěvek od 1.1.2015 zvýšen o 1,6 %, tedy stejně, jako byly od téhož data zvýšeny důchody z důchodového pojištění. Zcela nad rámec rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým je realizováno pouze zvýšení výsluhového příspěvku podle § 137 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), pak žalobce požadoval, aby mu správní orgán I. stupně zvýšil a vyplatil základní výměru ve výši 2.400,- Kč (za rok 2015) měsíčně a vyplatil základní výměru od 31.12.2004 do 31.12.2014 ve výši, která náleží za toto období. Dále požadoval, aby správní orgán I. stupně neprováděl snížení výsluhového příspěvku o 15 % zvláštní daní a vyplatil nedoplatek (sraženou daň) od 1.1.2011.

V rámci námitkového řízení bylo žalovaným zjištěno, že žalobci zanikl služební poměr vojáka z povolání dnem 30.12.2004 propuštěním dle § 18 písm. a/ zákona o vojácích z povolání. Výsluhový příspěvek mu byl přiznán od 31.12.2004 v částce 18.085,- Kč měsíčně a v průběhu doby byl zvyšován dle § 137 zákona o vojácích z povolání stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů z důchodového pojištění. Dle uvedeného ustanovení se výsluhový příspěvek zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů z důchodového pojištění, přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu procentního zvýšení důchodů z důchodového pojištění. Dle § 4 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 208/2014 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2015, se procentní výměra důchodů přiznaných před 1.1.2015 zvyšuje od 1.1.2015 o 1,6 % procentní výměry důchodu, která náležela ke dni, od něhož se procentní výměra zvyšuje. K 31.12.2014 náležel žalobci výsluhový příspěvek ve výši 20.900,- Kč. V souladu s § 137 zákona o vojácích z povolání mu byl od 1.1.2015 zvýšen výsluhový příspěvek o 0,8 % z částky 20.900,- Kč, tedy o 168,- Kč, takže od 1.1.2015 náležel žalobci výsluhový příspěvek ve výši 21.068,-Kč. Požadavku žalobce na zvýšení výsluhového příspěvku od 1.1.2015 o 1,6 % tedy nebylo možné přisvědčit. Zákon o vojácích z povolání jednoznačně stanoví, že výsluhový příspěvek se zvyšuje o polovinu procentního zvýšení důchodů, což k 1.1.2015 činilo 0,8 %.

K požadavku žalobce, aby mu správní orgán I. stupně zvýšil a vyplatil základní výměru ve výši 2.400,- Kč a vyplatil mu základní výměru od 31.12.2004 do 31.12.2014 ve výši, která náleží za toto období, žalovaný uvedl, že výsluhový příspěvek je zvláštní dávkou sociálního charakteru poskytovanou bývalým vojákům z povolání po skončení služebního poměru. V žádném případě se nejedná o dávku důchodového pojištění, jak se mylně domnívá žalobce. Dávky důchodového pojištění upravuje zákon č. 155/1995 Sb. Pouze na procesní postupy v řízení o výsluhových náležitostech se vztahují postupy platné pro řízení o důchodech. Protože výsluhový příspěvek není důchodem, neskládá se jeho výše ze základní a procentní výměry. Jeho konstrukce je jasně upravena v části osmé zákona o vojácích z povolání. Požadavek žalobce na zvýšení a vyplacení základní výměry tedy nemá oporu v právním řádu.

K námitce žalobce ohledně zdanění výsluhového příspěvku žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že dne 1.1.2011 nabyl účinnosti zákon č. 346/2010 Sb., kterým se mění zákon o daních z příjmů a další související zákony. Novelizací by doplněn § 36 odst. 2 zákona o daních z příjmů o písm. v), podle kterého podléhá 15 % zvláštní sazbě daně výsluhový příspěvek a odbytné vojáků z povolání. Žalovaný dále citoval § 38d odst. 1 a 3 zákona o daních z příjmů a uvedl, že správní orgán I. stupně je jako plátce výsluhového

příspěvku povinen provádět z náležejícího výsluhového příspěvku srážku 15 % daně, která v případě žalobce činí k 1.1.2015 částku 3.160,- Kč. Správní orgán I. stupně nevystupuje vůči poživateli výsluhového příspěvku v pozici orgánu veřejné moci, který autoritativně rozhoduje o jeho právech nebo povinnostech, ale vystupuje stejně jako každý plátcе daně, který musí odvádět správci daně daň sraženou poplatníkovi. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak nebylo o dani rozhodováno, ale žalobci byla sdělena výše sražené daně a čistá částka výsluhového příspěvku náležející k výplatě. Správní orgán I. stupně je ve smyslu daňového řádu pouze daňovým subjektem (plátcem daně), nikoliv správcem daně, který je oprávněn rozhodovat v daňovém řízení – tím je Finanční úřad pro Prahu 6. Ve věci požadavků týkajících se zdanění výsluhového příspěvku byl proto žalobce odkázán na uvedený finanční úřad, který je jako správce daně oprávněný řešit jeho případné podání dle daňového řádu.

V žalobě žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím byla porušena jeho základní práva zaručená čl. 1, 2 odst. 2, 3 odst. 1 a 30 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) a dále jím došlo k porušení čl. 34 Listiny základních práv EU – 207/C 303/1 a čl. 6, 14 a 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalovaným bylo rozhodováno v rozporu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „Nařízení č. 883/2004“) a § 1 ústavního zákona č. 162/1998 Sb., kterým se mění Listina základních práv a svobod. Následně se žalobce v žalobě zabýval určením orgánu příslušného k výplatě výsluhového příspěvku, tím, zda je výsluhový příspěvek dávkou důchodového pojištění, a otázkou místní příslušnosti soudu k řízení o žalobě v této věci. Žalobce má za to, že žalovaný je orgánem sociálního zabezpečení, který rozhoduje o dávkách důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil a provádí jejich výplatu. Zdůraznil, že řízení o výsluhovém příspěvku není podle § 145 zákona o vojácích z povolání řízením ve věcech služebního poměru. Řízení o výsluhovém příspěvku se provádí podle zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, a podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Od 1.1.1996 výsluhový příspěvek převzal nároky náležející z důchodu za výsluhu let, který je (stejně jako výsluhový příspěvek) považován od 1.1.1996 za částečný invalidní důchod. Proto výsluhový příspěvek vyplácí žalovaný, který může vyplácet jen dávky důchodového pojištění. Z toho žalobce dovozuje, že výsluhový příspěvek byl a je „důchod.“ To znamená, že soudní řízení o něm je osvobozeno od soudních poplatků a o žalobě v této věci má podle § 7 odst. 3 s.r.s. rozhodovat specializovaný samosoudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, neboť jde o věc důchodového pojištění.

Žalobce označil za diskriminační jednání správního orgánu I. stupně, který jeho výsluhový příspěvek zvýšil od 1.1.2015 toliko o 0,8 %, nikoliv o 1,6 %, jak mu ukládala vyhláška MPSV č. 208/2014 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2015. Tím došlo k porušení čl. 1 a čl. 30 LZPS a Nařízení č. 883/2004, podle nějž nelze peněžité dávky snížit, změnit, pozastavit nebo konfiskovat. Předmětem rozhodnutí o úpravě výsluhového příspěvku nemůže být otázka jeho případného zdanění, která může být řešena pouze daňovými předpisy. Žalovaný je proto povinen zvýšit výsluhový příspěvek podle zmíněné vyhlášky MPSV č. 208/2004 Sb., o 100 % zvýšení, ale nesmí provést srážku daně. Ani zákon o důchodovém pojištění v § 67 žádné snížení nepřipouští. Podle žalobce se jedná o nerovné zacházení, protože starobní důchod nepodléhá dani z příjmů a výsluhový příspěvek ano. Rovnost zacházení zaručuje dle žalobce i přímo použitelné Nařízení č. 883/2004. Peněžité dávky podle tohoto nařízení nelze snížit, změnit, pozastavit nebo konfiskovat.

Dle přesvědčení žalobce mělo být provedeno také zvýšení základní výměry, protože výsluhový příspěvek patří mezi přímé důchody, k nimž obligatorně náleží základní výměra.

Česká republika podle žalobce nedala ustanovení zákona o vojácích z povolání, která se týkají výsluhového příspěvku, do souladu s právními předpisy o sociálním zabezpečení, a správní orgán I. stupně tak měl postupovat dle § 1 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, tedy měl primárně užít Nařízení č. 883/2004.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce chápe právní úpravu výsluhových náležitostí nesprávně. Jedná se dávky sociálního charakteru, které stát poskytuje s přihlédnutím k náročnosti služby vojáka vojákům z povolání po skončení služebního poměru v závislosti na době jeho trvání a důvodech jeho zániku. Druhy dávek, nárok na ně a způsob jejich výpočtu upravuje část osmá zákona o vojácích z povolání. Dávky důchodového pojištění jsou upraveny zákonem č. 155/1995 Sb. Omyl žalobce je možná způsoben nepochopením § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, kterým zákon stanoví použití pouze procesních postupů platných pro řízení o dávkách důchodového pojištění na rozhodování o výsluhových náležitostech.

Žalovaný dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž byl žalobce seznámen s právní úpravou zvyšování výsluhového příspěvku, jakož i s tím, že výsluhový příspěvek není důchodem, a proto se jeho výše neskládá ze základní a procentní výměry, jako je tomu u důchodu. Za zcela nesprávné pak označil tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně nesměl provést srážku daně z výsluhového příspěvku. Správní orgán I. stupně tím pouze plnil svou zákonnou povinnost. Zdaněním vyplaceného výsluhového příspěvku od 1.1.2011 nedošlo ke snížení výše již dříve přiznaného nároku. Přiznaný nárok byl v průběhu času zvyšován valorizacemi. Je však třeba odlišit přiznaný nárok od výše příspěvku náležejícího k výplatě. Tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně může vyplácet jen dávky důchodového pojištění podle § 9 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., nelze akceptovat, neboť podle § 142 odst. 1 zákona o vojácích z povolání výsluhový příspěvek přiznává a vyplácí příslušný orgán ministerstva, kterým je dle organizačního uspořádání správní orgán I. stupně. Nařízení č. 883/2004 upravuje koordinaci sociálního zabezpečení migrujících pracovníků v EU a na toto řízení nedopadá, stejně jako nedopadá na problematiku finančních nároků vojáků z povolání při skončení služebního poměru.

Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobce přednesl slovo od slova podanou žalobu a znovu argumentoval nepřislušností senátu Městského soudu v Praze k rozhodnutí ve věci samé s tím, že věcně a místně příslušným je specializovaný samosoudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, protože jde o řízení ve věci důchodového pojištění. K této argumentaci soud žalobci sdělil, že uvedený názor nesdílí a je nyní povinen o žalobě rozhodnout, neboť věc mu byla postoupena usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7.9.2015, s čímž Městský soud v Praze souhlasil. Pokud žalobce nesouhlasil s postoupením věci Městskému soudu v Praze, měl proti usnesení o postoupení podat kasační stížnost, což však neučinil. Žalobce dále zopakoval a rozvedl své žalobní námitky, jejichž podstatou je jednak tvrzení, že výsluhový příspěvek je dávkou důchodového pojištění (důchodem), a proto měl být od 1.1.2015 zvýšen stejnou procentní sazbou jako jiné důchody, a dále nesouhlas se zdaněním výsluhového příspěvku zvláštní 15 % sazbou daně. Žalovaný při jednání popřel, že by výsluhový příspěvek byl důchodem z důchodového pojištění. Zdůraznil, že důchody jsou upraveny jinými právními předpisy. Konstrukce výpočtu starobního důchodu je od výpočtu výsluhového příspěvku zřetelně odlišná. Výsluhový příspěvek také nepřevzal nároky z důchodu za výsluhu let – tento důchod byl převeden na částečný invalidní důchod. Výsluhový příspěvek byl dříve příspěvkem za službu a v podstatě se jedná o odměnu za odsloužené roky. V dalším žalovaný argumentoval shodně jako ve vyjádření k žalobě.

Soud při ústním jednání zamítl veškeré důkazní návrhy žalobce, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě správního spisu; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným. Soud při jednání zamítl i žalobcův návrh na přerušení řízení za účelem položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, a to hned ze tří důvodů. Zaprvé žalobce žádnou konkrétní předběžnou otázku, kterou by bylo třeba předložit Soudnímu dvoru Evropské unie k řešení, v průběhu soudního řízení neformuloval, a neučinil tak ani při ústním jednání. Zadruhé v dané věci, jejíž podstatou je posouzení charakteru výsluhového příspěvku a možnosti jeho zdanění, neexistuje žádná vazba na evropské právo. Zatřetí soud tento procesní návrh žalobce vyhodnotil jako snahu o nemístné a neúčelné prodlužování řízení, ke kterému není důvod, a to zvláště za situace, kdy se žalobce opakovanými návrhy na určení lhůty k provedení procesního úkonu domáhá toho, aby soud o žalobě rozhodl pokud možno co nejdříve.

Při rozhodování ve věci samé vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 132 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, voják, jehož služební poměr zanikl podle § 18 písm. a), h) a i) nebo podle § 19 odst. 1 písm. a), b), c), e) a g) až l), má nárok na výsluhový příspěvek, jestliže jeho služební poměr trval alespoň po dobu 15 let.

Podle § 132 odst. 2 zákona o vojácích z povolání základní výše výsluhového příspěvku činí za 15 let služby 5 % průměrného měsíčního hrubého platu. Tato výše se zvyšuje za šestnáctý a každý další ukončený rok služby o 6,2 %, za dvacátý první a každý další ukončený rok služby o 2,5 % a za dvacátý sedmý a každý další ukončený rok služby o 1 % průměrného měsíčního hrubého platu.

Podle § 133 odst. 1 zákona o vojácích z povolání výše výsluhového příspěvku může činit nejvíce 55 % průměrného měsíčního hrubého platu. Byl-li voják zařazen jako výkonný letec nebo konal službu zvláštní povahy nebo zvláštního stupně nebezpečnosti alespoň po dobu 5 let anebo konal službu v zahraničí za zvlášť nebezpečných podmínek podle § 120 odst. 3, může výše výsluhového příspěvku činit nejvíce 60 % průměrného měsíčního hrubého platu.

Podle § 137 zákona o vojácích z povolání výsluhový příspěvek se zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů z důchodového pojištění podle zvláštních předpisů o zvyšování důchodů (poznámka č. 40 pod čarou odkazuje na § 67 zákona o důchodovém pojištění), přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu procentního zvýšení důchodů z důchodového pojištění.

Podle § 36 odst. 2 písm. v) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, zvláštní sazba daně z příjmů pro poplatníky uvedené v § 2 a 17, pokud není v odstavci 1 nebo 9 stanoveno jinak, činí 15 %, a to z výsluhového příspěvku a odbytného u vojáků z povolání a příslušníků bezpečnostních sborů podle zvláštních právních předpisů.

Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně je nutno uvést, že otázky, které jsou jádrem žalobních námitek, tj. otázka charakteru výsluhového příspěvku a otázka přípustnosti jeho zdanění, byly již dávno vyřešeny

judikaturou správních soudů. K povaze výsluhového příspěvku se zcela jednoznačně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29.10.2010, č.j. 3 Ads 121/2009 – 116, v němž konstatoval, že „Výsluhový příspěvek však není dávkou důchodového pojištění (jak je podrobně osvětleno níže), ani není dávkou vyplácenou společně s důchodem ve smyslu uvedeného ustanovení (byť tomu tak při souběhu výsluhového příspěvku a důchodu fakticky může být). Toto ustanovení však "dávkami vyplácenými společně s důchody" rozumí takové dávky, které jsou vypláceny jako příspěvky či příplatky za účelem kompenzace historických křivd způsobených poživateli či jeho osobám blízkým, přičemž poznámka 1a) pod čarou odkazuje například na nařízení vlády č. 622/2004 Sb., o poskytování příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální, zákon č. 357/2005 Sb., o ocenění účastníků národního boje za vznik a osvobození Československa a některých pozůstalých po nich, o zvláštním příspěvku k důchodu některým osobám, o jednorázové peněžní částce některým účastníkům národního boje za osvobození v letech 1939 až 1945 a o změně některých zákonů. Na první pohled je zřejmé, že výsluhový příspěvek není dávkou, která by splňovala uvedená kritéria ustanovení § 7 odst. 3 s. ř. s., tedy dávkou důchodového pojištění či dávkou vyplácenou společně s důchody (viz k charakteru těchto dávek a jejich vztahu k důchodům rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.6.2007, č. j. 6 Ads 73/2006 - 82, přístupný na www.nssoud.cz). Výsluhový příspěvek (resp. podle staré právní úpravy zákona č. 186/1992 Sb. i příspěvek za službu) se vždy podřazoval pod věci služebního poměru“.

V témže rozsudku Nejvyšší správní soud k povaze výsluhového příspěvku dále uvedl, že „je třeba vycházet z charakteru výsluhového příspěvku (resp. podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2006 příspěvek za službu). Jedná se o zvláštní dávku poskytovanou jako určitou kompenzaci náročnosti výkonu služby po uplynutí stanoveného počtu let ve služebním poměru. Proto je také tato dávka upravena přímo zákonem o služebním poměru, nikoliv zákonem o důchodovém pojištění. Svou povahou se jedná o výsluhový nárok závislý pouze na odsloužených letech bývalého příslušníka u ozbrojených sborů, nikoliv o dávku určenou k finančnímu pokrytí některé ze sociálních situací (rizik), k němuž jsou určeny dávky důchodového pojištění (stáří, invalidita, ztráta živitele apod.)“. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 17/96, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>, (který se ovšem vztahoval na jinou právní úpravu obdobného výsluhového nároku příslušníků ozbrojených sil), „...obtěžte hledání nového zaměstnání zmírňuje právě výsluhový příspěvek, na který by stěžovatel měl stálý nárok v každém jiném zaměstnání, s výjimkou služebního poměru. Výsluhový příspěvek nelze chápat jako součást odměny za práci, nýbrž podle stanoviska ministra práce a sociálních věcí, s nímž se Ústavní soud ztotožnil, jako samostatný příjem, který nebyl součástí tzv. služebního příjmu a není ani součástí platu příslušníků ozbrojených sil. Jde o zvláštní kategorii peněžního příjmu, odůvodněnou do určité míry sociálními důvody“. Proto nelze souhlasit se stěžovatelem v tom, že se jedná o důchodovou dávku, na jejíž přiznání by se vztahovaly obecné předpisy o důchodovém pojištění (zejména zákon č. 155/1995 Sb. a zákon č. 582/1991 Sb.). Služební zákon odkazuje na předpisy důchodového pojištění pouze podpůrně v otázce valorizace a souběhu výsluhového příspěvku s důchodem (§ 159 a § 160 tohoto zákona), z čehož však nelze dovodit ničeho o právním charakteru a účelu této dávky.

Z citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, které lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc, je naprosto zřejmá neopodstatněnost žalobcovy námitky, že výsluhový příspěvek je důchodem, resp. dávkou důchodového pojištění.

Neobstojí ani námitka, v níž žalobce vytýká správnímu orgánu I. stupně, že jednal diskriminačně a v rozporu s vyhláškou MPSV č. 208/2014 Sb., o zvýšení důchodů v roce

2015, jestliže žalobcův výsluhový příspěvek zvýšil od 1.1.2015 toliko o 0,8 % a nikoliv o 1,6 %. Jak již bylo uvedeno shora, výsluhový příspěvek není dávkou důchodového pojištění. Mechanismus jeho navyšování je speciálně upraven v zákoně o vojácích z povolání, konkrétně v § 137 tohoto zákona, podle kterého se výsluhový příspěvek navyšuje toliko *o polovinu procentního zvýšení důchodů z důchodového pojištění*. Správní orgán I. stupně tedy postupoval zcela v souladu se zákonem, jestliže od 1.1.2015 zvýšil výsluhový příspěvek žalobce o polovinu procentního zvýšení důchodů z důchodového pojištění, které dle § 4 odst. 1 písm. b) vyhlášky MPSV č. 208/2014 Sb., činilo 1,6 %.

Také otázkou zdanění výsluhového příspěvku se již Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zabýval. Poukázat lze kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 29.8.2013, č.j. 4 Ads 65/2013 – 25, v němž konstatoval, že „*Výsluhový příspěvek se v čase mění vlivem valorizací (srov. §137 zákona o vojácích z povolání), výplatu výsluhového příspěvku ovlivňuje také výše případného starobního nebo invalidního důchodu toho kterého vojáka (srov. § 134 zákona o vojácích z povolání). Ustanovení § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání se tudíž může vztahovat pouze na podmínky pro vznik nároku na výsluhový příspěvek; pokud by se mělo uplatnit také ve vztahu k jeho výši nebo k rozsahu, v jakém je vyplácen, ztratila by ustanovení § 134 a § 137 zákona o vojácích z povolání smysl, neboť valorizace a úprava příspěvku v souvislosti s výplatou důchodu představují změnu oproti stavu, který existoval v okamžiku zániku služebního poměru*“. Specificky k otázce zdanění výsluhového příspěvku, provedenému v důsledku účinnosti zákona č. 346/2010 Sb., který novelizoval příslušná ustanovení zákona o daních z příjmů, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Tento zákon doplnil do § 36 odst. 2 zákona o daních z příjmů, upravujícího zvláštní sazbu daně ve výši 15 %, nové písm. v), jež zvláštní sazbou daně zdaňuje výsluhové příspěvky a odbytné u vojáků z povolání a příslušníků bezpečnostních sborů podle zvláštních předpisů. Nejvyšší správní soud shledal, že toto zdanění nebylo zavedeno zpětně, ale do budoucna od okamžiku účinnosti zákona*“. Nejvyšší správní soud v této souvislosti citoval z nálezu Ústavního soudu ze dne 21.4.2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08 a následně dovodil, že „*zavedení daně se sazbou 15 % rozhodně nedosahuje takové intenzity, aby bylo možné hovořit o tzv. rdousícím efektu zmíněném v naposledy citovaném nálezu Ústavního soudu. Soudům proto nepřisluší hodnotit správnost či oprávněnost rozhodnutí zákonodárce takovouto daň z výsluhových příspěvků a odbytného zavést*“. Soud k tomu dodává, že uvedené zdanění nepovažuje ani za diskriminační. Žalobce tuto diskriminaci dovozuje s poukazem na neexistenci zdanění důchodů, nicméně výsluhový příspěvek žádným důchodem není a na rozdíl od důchodu vypláceného z důchodového pojištění má zcela odlišný charakter. Proto nelze tyto dávky srovnávat a klást na ně stejné požadavky co se týče možnosti jejich zdanění.

Správní orgán I. stupně nikterak nepochybil ani tím, že ve výroku svého rozhodnutí sdělil žalobci, že podle § 36 odst. 2 písm. v) zákona o daních z příjmů podléhá výsluhový příspěvek 15 % zvláštní sazbě daně, která v jeho případě činí 3.160,- Kč. Výše daně je v daném případě skutečností rozhodnou pro posouzení nároku na výplatu výsluhového příspěvku a úsudek o této skutečnosti je nepochybně v kompetenci správního orgánu. Z kontextu výrokové části rozhodnutí vydaného v prvním stupni je navíc zřejmé, že žalovaný neměl v úmyslu o výši daně vydávat autoritativní rozhodnutí, což následně potvrdil jak v napadeném rozhodnutí, tak i ve vyjádření k žalobě. V projednávané věci žalovaný rozhodoval o výsluhovém příspěvku v oblasti nároku na dávku i její výplatu, tedy zcela v rámci své pravomoci svěřené mu ustanovením § 142 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. O výši daně si činil úsudek pouze jako o jedné z podkladových skutečností pro výrok o nároku na výplatu dávky (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2015 č.j. 9 As 40/2014 – 39).

K žalobcem namítanému porušení právních předpisů Evropské unie, konkrétně Nařízení č. 883/2004, soud konstatuje, že žalobce ničím nedoložil, ba ani netvrdil, že by byl osobou migrující mezi členskými státy EU. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 29.10.2010, č.j. 3 Ads 121/2009 – 116, mj. uvedl, že *„Dalším důvodem dokreslujícím zjevnou nesprávnost tohoto argumentu stěžovatele je i skutečnost, že stěžovatel netvrdil a ani ze správního spisu to není zřejmé, že by byl osobou migrující mezi členskými státy EU. Pak tedy stěžovatel logicky nespadal ani do osobního rozsahu platného a účinného Nařízení Rady č. 1408/71 (EHS) a právní úpravy koordinace systémů sociálního zabezpečení jako takové. Námitky týkající se porušení základních zásad těchto citovaných pramenů sekundárního práva EU tedy není důvodná“*. Soud k tomu dodává, že Nařízení č. 883/2004 na výsluhový příspěvek vůbec nedopadá, neboť se nejedná o dávku sociálního zabezpečení spadající do věcné oblasti působnosti této normy. Ani uvedené Nařízení nemůže založit „důchodový“ charakter výsluhového příspěvku – jak již bylo opakovaně uvedeno shora, o žádný důchod se ve skutečnosti nejedná.

Žalobce nijak blíže nespecifikoval, v čem konkrétně spatřuje rozpor postupu správního orgánu s jeho základními právy zaručenými LZPS a Listinou základních práv EU. Vzhledem k nedůvodnosti jeho klíčových námitek, jež se týkají charakteru výsluhového příspěvku a přípustnosti jeho zdanění, je však nabíledni, že k žádnému porušení jeho základních práv v projednávané věci nedošlo.

Při vypořádání žalobních námitek se soud řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12.2.2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro

**zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu
lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.**

V Praze dne 24. listopadu 2017

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.